Rå og medrivende fortælling om Indiens forsvundne slum-børn

Djinn-patruljen på Lilla Linje

★★★★☆☆

Forfatter: Deepa Anappara.
Oversætter: Louise Ardenfelt Ravnild.
Sideantal: 367. Pris: 300 kroner.
Forlag: Politikens Forlag.

Af Merete Reinholdt
kultur@berlingske.dk

En notits om, at der er forsvundet endnu et barn fra et af Indiens værste slumkvarterer, er sjældent noget, der fylder ret meget i nyhedsstrømmen. Med op mod 180 daglige forsvindinger af fattige indiske mindreårige er det ikke længere noget, der skiller sig ud - det sker så ofte, at det er blevet trivielt. Det er til gengæld overraskende og - vurderer den stedlige presse - vedkommende nyt, når politidirektørens bortløbne kat efter en effektiv politiindsats vender hjem til ham og familien.

Sådan er tilværelsen så grotesk, og det viser den indiskfødte forfatter Deepa Anappara med underspillet humor og et spiddende fortælletalent i sin bemærkelsesværdige debutroman »Djinn-patruljen på Lilla Linje«. Hvad der sker i hverdagen for verdens underklasse, finder kun undtagelsesvist eller aldrig videre fra slummen til breaking news, heller ikke selv om der er tale om grov kriminalitet og livsomvæltende begivenheder.

Det - og meget andet - viser Anappara med en blanding af fabulerende fortællelyst og skarpsleben pen. Hun er uddannet journalist og har vundet flere priser for sine reportager om, hvordan fattigdom og religiøs vold påvirker børns indlæring og uddannelse, og hun skriver i romanens efterskrift, at hun har skrevet bogen for at sætte ansigter på tallene og gøre op med den tanke, at fattige og forsvundne børn kan reduceres til statistik.

Det lykkes hun med. Den niårige Jai, der bor langs en toglinje (på togkortet er den lilla) i et slumkvarter i en indisk by, der kunne være New Delhi eller Mumbai, kryber i den grad ind under huden på én. Han er en kær og lidt naiv knægt, der elsker at se True Crime-udsendelser i tv, han har en tillidsfuld nysgerrighed til livet, og med sine troskyldige beskrivelser af det, som sker omkring ham, giver han læseren et hjerteskærende billede af den verden, der er hans.

Pari og Faiz

Da en af hans klassekammerater en dag forsvinder, beslutter han sig for at blive detektiv og efterforske sagen. Han allierer sig med sine gode venner, Pari, en klog og beslutsom pige, og Faiz, en driftig og nøjsom muslimsk dreng, men det er svært at blive taget alvorligt, når man både er barn og fattig.

Da flere børn forsvinder, og stemningen i slumkvarteret bliver mere og mere anspændt, rammer den også direkte Jai og hans venner. Det får for en overgang Jai til at droppe ambitionen om at blive en ny Sherlock Holmes, for det er i den grad op ad bakke at komme videre i sagen, når det korrupte politi nærmest modarbejder en opklaring og i al fald gør meget lidt for at efterforske det stigende antal børneforsvindinger.

Sagen opklares kun delvist, og man skal ikke læse »Djinn-patruljen på Lilla Linje« for dens spændingsplot. Romanen udmærker sig ved sine farverige og nærmest duftende (/stinkende) miljøbeskrivelser og sit stærke budskab om konsekvenserne af fattigdom og børns deraf manglende eller mangelfulde uddannelses- og overlevelsesmuligheder.

I en verden, hvor sult, skidt og daglige afsavn præger hverdagen, tror man på skæbnen og djævleånder, de såkaldte djinns. Mange af slumkvarterets beboere mener, at det er dem, der stjæler børn, andre, inklusive presse og politi, forsøger at give det fattige kvarters muslimske mindretal skylden. Mistro og modbydeligheder vokser.

Deepa Anappara skriver indimellem en anelse monotont, hvilket i sig selv har en vis effekt, men det udjævner også de fortællemæssige klimaks og spændingskurver. Det ændrer dog ikke ved, at romanen er både rå og rørende, rammende og rummelig, realistisk og medrivende. »Djinn-patruljen på Lilla Linje« fortjener at blive læst.